

in Nederland geen andere zijn dan nu reeds in de bedrijven en in de bestaande organisaties, waarvan wij lid zijn, de bedrijfsorganisatie te propageeren, het reactionair karakter van de vakbeweging bloot te leggen.

A. K.

FREDERIK ENGELS.

(1820—1920).

Op den 28sten November was het honderd jaar geleden, dat de man aan wien wij naast Marx het meest te danken hebben, Engels, te Barmen het levenslicht zag.

Engels, de trouwe kameraad van Marx, zonder wien hij zijn diepgaande studies niet had kunnen voltooien, is sinds vijf en twintig jaren dood.

Den mede-auteur van het kommunistisch manifest, den uitgever van het 2e en 3e deel van „Het Kapitaal“, een reuzenwerk wat in een embryonale toestand was achtergelaten door Marx, aantekeningen, ontwerpen, naast geregelde copy en door Engels tot één geheel werd gesmeed, moeten wij hoog aanslaan.

Zijn ononderbroken werkzaamheid op alle gebieden van politiek en wetenschap gedurende een halve eeuw, zijn wonderbaarlijke vlijt, zijn algeheele overgave aan de zaak van het internationale proletariaat, denken wij met liefde en bewondering.

De prestaties van Engels kwamen tot stand in zijn vrijen tijd. Zijn burgerlijk beroep van handelsbediende en later zelf medefirmant van het huis Ermen en Engels te Manchester, dit burgerlijk beroep en positie verhinderden hem niet om grondige studiën te doen en tevens te strijden op het gebied der internationale politiek.

In het jaar 1869 maakte hij zich vrij, ging naar Londen om met en voor Marx te werken, te strijden.

Zijn naam is voor altijd verbonden aan de zaak der menschheid, aan het proletariaat, aan den onverzoenlijken strijd tegen het kapitaal. Hoe rijper het proletariaat wordt door den strijd, des te eer zal hen het licht opgaan door Engels ontstoken.

Want Engels door zijn gemoedelijkheid, zijn eenige gave om de moeilijkste vraagstukken op voorbeeldige wijze duidelijk te maken, stelt aan den intelligenten arbeider niet zulke zware eischen van begrip als de reus die Marx was. Engels staat in dien zin nader, dicht bij de begripswereld van den strijdenden proletariër en eens van het heele proletariaat als het zich tot heerschende macht in de maatschappij heeft gemaakt.

Engels was grondig practicus van den klassenstrijd. Hij was in 1848, in het jaar

der revolutie toen deze in Duitschland op haar laatste beenen liep, en de laatste rest van militairen weerstand zich verzamelde in Zuid-Duitschland tegen de contra-revolutie, militair leider.

Zijn later gebleken kennis van militaire tactiek en strategie, die uitkwam in zijn geschriften, toonen aan hoe bij Engels al het kunnen en kennen, slechts één doel had de bevordering van den klassenstrijd, zooals hij toenmaals door de historische omstandigheden werd geboden.

In de nieuwe fase van den strijd, na den imperialistischen oorlog, in het tijdperk van wereldcrisis gevolgd op den oorlog, is opnieuw een strijd ontstaan, wie wel de rechtmatige erfgename zijn van Marx en Engels.

De leiders, van de arbeiderspartijen der 2e Internationale vieren ook Engels! Troelstra, Renner en Noske zij allen. Volgens hen was Engels democraat, tegen de dictatuur.

Kortom, Engels was eender als Renner, precies als Troelstra, net als Scheidemann-Noske, even leeg als zij. Bij revoluties stond Engels aan den kant van het kapitaal!!

Rusland b.v. om een kleinigheid te noemen, zou door Engels ook zijn uitgeleverd of gelaten aan het imperialisme, als hij nog geleefd had! In dien trant schrijven thans de bladen van die heeren, als men ze maar goed leest, en de konsekwenties van hunne betoogen nagaat. Ze steken Engels in de hoogte om de Russische revolutie te trappen en komen zeer geleerd met citaten, waaruit hun eigen vlak verstand blijkt. De heeren sociaal-democraten hebben getoond in Rusland, in Duitschland, in Oostenrijk, verraders van het proletariaat, van de revolutie te zijn, door met de bourgeoisie het proletariaat neer te slaan als het aan de macht was, of bezig de macht te veroveren.

De derde internationale biedt evengoed zijn problemen als de tweede van voorheen. Dit ziet b.v. v. Ravesteijn wel in Hij tracht daarom geheel naar het model van de oude leiders van de overleden tweede internationale, op onzachte wijze de oppositie in het openbaar af te maken als dat zoeens pas geeft op een congres, waar ze zich niet kunnen verdedigen!

Volgens van Ravesteijn begrijpt b.v. om maar één te noemen, Pannekoek het A. B. C. van het Marxisme niet, om van Gorter niet te spreken.

Deze bewering is niet geheel nieuw in den strijd der richtingen, zoo sprak eertijds ook de leider Troelstra. Men moet dit geheel als verschijnsel opvatten. Het vonnis van Troelstra is door de historie grondig

herzien en de onfeilbare uitspraak van genoot van Ravesteijn gaat denzelfden weg op.

Want Marx en Engels hebben niet geleefd onder het imperialisme. Deze bijzonderheid vergeet natuurlijk van Ravesteijn, daarvoor is hij ook historicus!

Een tactiek zooals zij nu moet zijn, op grond van de actuele omstandigheden, Engels kon hem niet voorzien en dus ook niet omlijnen. De strijd is dus opnieuw ontbrand over de kwestie, wie wel of wie niet aanknoopt bij Engels en Marx.

Marx en Engels spraken jarenlang niet van het kiesrecht als wapen in den klassenstrijd. Zij werden eerst later door de arbeiderspartijen tot erkenning van dit middel gebracht.

Engels kon niet voorzien waarop een doorwerking van het parlementair optreden der arbeiderspartijen zou voeren, evenmin kon hij iets weten van de eigenaardige ontwikkeling der vakverenigingen en welke geweldige nadeelen zij zouden brengen aan het proletariaat als klasse. Engels kon de vraagstukken niet kennen die de wereldrevolutie thans opwerpt en welke eischen zij thans stelt aan het proletariaat. De schitterende analyse van Marx en Engels voor altijd na hun dood evenals bij hun leden onverbrekkelijk verbonden, kan alleen een middel zijn, aan de hand waarvan deze problemen kunnen worden duidelijk gemaakt en opgelost in onzen zin. Deze wapens te hebben geleverd is mede de onvergankelijke verdienste van Engels.

Wij komen daarom in verzet tegen den geest die bij de derde internationale voorziet en die reeds tot een vervlakking heeft gevoerd, om van het mede door Engels geleide fundament, een officieele theorie te maken, die het Marxisme misbruikt en pasklaar maakt, voor de kleine politiek der leiders, Levy, Frossard, om geen andere namen te noemen.

Herdenking van den strijder Engels kan alleen bij ons den wil stalen, om het opportunisme, een sta-in-den-weg voor de revolutie, met kracht te bestrijden.

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verleenen aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM

2e Jaargang No. 4
1921.

Dit blad verschijnt eens p. maand

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel
Colportage-nummers 8 cents.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, boven.

Wijkoop over de tactische stroomingen in de Derde Internationale.

Over dit onderwerp sprak Wijkoop voor de afd. Amsterdam van de C.P. Deze rede zit zoo vol met valsche voorstellingen omtrent de werkelijke meening en tactiek van de strooming, die de linkerzijde genaamd wordt, wij zouden haast zeggen, was zoo zeer Wijkoop'sch, dat een bespreking in ons orgaan wel noodig is, temeer daar op deze vergadering een debatijld van zeven minuten werd gegeven. Deze zeven minuten werd door den debater niet aanvaard, natuurlijk veel te weinig, om de rede van Wp. te bestrijden zooals noodig was.

Sprekende over de verschillen tusschen de oppositie en de sociaal-Imperialistische leiding van de C.P., beweert onze partij-leider, dat wij „het Duitsche imperialisisme zeer sterk waanden“, terwijl de leiding Wijkoop, v. Ravesteijn, e.s. van oordeel waren, dat het Britsche Imperialisme sterker was en dus winnen moest. Deze bewering van Wijkoop is een vervalsching van de historie, wij hebben nooit gevreesd, dat het Duitsche Imperialisme zou moeten winnen, maar wij kwamen er tegen op, dat Wijkoop en de zijnen de tactiek verdedigden, in het tijdperk toen het er op aankwam, een consequent revolutionaire anti-Imperialistische tactiek te voeren, dat het Duitsche Imperialisme moest verliezen in het belang van de proletarische revolutie. De poging van Wijkoop, om het nu voor te stellen alsof het eigenlijke verschil een geheel ander was, zal hem niet gelukken. Wij kwamen op tegen de houding van de partij-bonzen der C.P., die een sociaal-Imperialistische politiek voerden. De groote revolutionaire dichter Heine zegt ergens, „het woord behoort niet meer aan den spreker, zoodra het zijn lippen ontvlooden en door de pers verveelvoudigd is.“ Evenmin zal het Wijkoop gelukken om een tactiek eens door hem en de zijnen dagelijks in woord en geschrift verdedigd, thans weg te praten met valsche voorstellingen. Wij blijven een kat een kat noemen, en Wijkoop een pro-Entente politicus.

Een andere kwestie door Wijkoop op dezelfde wijze „behandeld“, is de schepen-kwestie. Gorter wijst er op, dat de C.P.-leiding gedurende den oorlog Hollandsche schepen hebben aangeboden aan de Entente. Hiervan zegt Wijkoop, „De zaak is echter deze, dat wij destijds, tegen de Hollandsche

Bourgeoisie in, het voedsel hebben willen laten halen waar het was, d.w.z. uit Amerika.“

Deze manier van behandelen eener kwestie kunnen wij niet anders dan misleidend noemen. Wijkoop deelt hier alleen één kant van de kwestie mede, n.l., dat door sommige dezer schepen graan uit Amerika naar Nederland eventueel zou kunnen worden vervoerd, het grootste deel dezer schepen wilde Amerika echter gebruiken om Amerikaanse soldaten naar het westelijk front in Frankrijk te brengen, wat dus een enorme versterking van de militair-Imperialistische macht van de Entente beteekende. Revolutionairen, die tegen de imperialistische oorlog waren, moesten zich dus tegen deze pogingen, om Nederlandsche handelsschepen in dienst van het Amerikaanse kapitaal te laten varen, verzetten. De leiding van de C.P. en de kamerfractie (die partij steunden echter deze onderneming van de Entente op demagogische wijze. Terwijl zij dag aan dag den Duitschen duikbootoorlog op de scherpste wijze aanvielen, ondersteunden zij de Entente onder de leuze: „brood uit Amerika.“ Op deze wijze tracht Wijkoop de tactiek van de C.P. gedurende den oorlog goed te praten, terwijl hij aan den anderen kant op de wijze als wij van hem gewend zijn, en dat zegt genoeg, het standpunt door de oppositie tijdens den oorlog ingenomen, tracht te vervalschen. Wij hebben reeds meermalen deze kwestie behandeld en laten de verdere opmerkingen, die Wijkoop tegen de oppositie in de C.P. gedurende den oorlog meende te moeten maken, voor wat ze zijn.

Sprekende over het optreden van de huidige linkerzijde, tracht Wijkoop de voorstelling te wekken alsof deze zich tegen de officieele richting in de derde internationale zou verzetten, omdat zij, de linkerzijde, zich zouden „willen vrijmaken“ van „het juk“ van de proletarische dictatuur. Ook hier weer tracht Wijkoop de werkelijke meening van de oppositie te vervalschen, niet tegen de proletarische discipline treedt de „linkerzijde“ (zooals die het sterkst wordt vertegenwoordigd door de K.A.P.D.) op, maar tegen de pogingen om door opportunistische tactiek allerlei niet-communistische elementen in de derde internationale te trekken. Door dit pogen wordt de derde internationale en moet ze worden een opportunistische en reformistische internationale. De tactiek

van Moskou staat de reformisten niet al, maar trekt ze aan!

Een ander staatsje ervan, hoe Wijkoop probeert op goedkope wijze de meeningen van de linkerzijde in de derde internationale in een valsche daglicht te stellen, is dat hij de voorstelling maakt, alsof de linkerzijde „revolutionaire zuiverheid“ wil om die „zuiverheid“, waarop onze man dan triomfantelijk uitkraakt: „Niet naast, maar bij de massa's moeten wij zijn.“ De kleinste daad van het proletariaat is meer dan alle revolutionaire „zuiverheid.“ „Hard gekraaid, haan!“, kunnen wij met een variatie op een bekend woord zeggen, maar even valsche gekraaid als gewoonlijk. De bewering, dat de linksch-communisten niet onder de massa's zouden werken, is beslist onwaar. Lenin zegt immers zelf in zijn brochure over de „linksch strooming“, dat de K.A.P.D. beter onder de massa's werkt en kan werken dan „Spartacus.“ Weet Wijkoop dat dan niet, of zegt hij maar wat? En weet hij niet, dat, toen de Duitsche arbeiders in het Ruhrgebied geen „kleine daad“, maar een groote verrichtten, toen zij met hun lichamen vochten voor de verwezenlijking van de proletarische dictatuur, dat toen de parlementaire Spartacusbond aan de beulen van het Duitsche proletariaat, „loyale oppositie“ aanboden, dus aanboden regeeringspartij te worden? De kleinste daad van het proletariaat is meer dan alle revolutionaire zuiverheid, maar Wijkoop zegt er niet bij dat zijn collega's van den Spartacusbond, de groote daad van het revolutionaire proletariaat, den opstand in het Ruhrgebied verdedigden hebben, terwijl het de „linkerzijde“ is, die tegen dit verraad van de revolutie dag aan dag opkomt. Het is onwaar als Wijkoop zegt, dat de linkerzijde geen contact met de massa's zou zoeken, zij doet dat gelukkig meer dan de partijbonzen lief is, wij weten echter, dat het voor de West-Europeesche revolutie noodig is, dat het proletariaat komt tot zelfstandig optreden, en dat het breekt met de bestaande leiderskaste, den band waarmede het proletariaat aan de bourgeoisie vastgebonden is. De „linkerzijde“ is de eenige richting, die optreedt voor de zelfbeweging der massa's. Even valsche als Wijkoop's voorlichting is ten aanzien van de meeningen der oppositie in de derde internationale, zoo probeert hij met goedkope trucjes deze oppositie verdacht te maken, waar hij zegt „Zinnetjes

„Ien als die van Krop, waarop men dan echter niet behoeft te rekenen antwoord te krijgen. Men moet het P.B. en andere „gekozenen niet lastig vallen op deze wijze en vertrouwen, als J. P. B. niet „bevat kan men 't weggagen, maar men „mag het niet hinderen. Dat het partij- „bestuur, naarmate de strijd zich ont- „wikkelde tot groter felheid en scherpte, „groter macht moet hebben is waar, „doch onvermijdelijk. Dit is nu eenmaal „de politieke strijd. Dergelijke kwestieën „als: wie is dat en waarvoor is dat? „moeten niet voorkomen. De vertrouwens- „mannen moeten niet de mannen van uw „wantrouwen zijn”

daar de toestand hier te lande zulks in 't geheel niet billijkt.

Maandag 15 Nov. cursusverg. 's av. 8 uur in „Ons Tehuis”. Inleider p.g. Jordens over „Staat en Revolutie” van Lenin.

Van deze berichten, welke in één brief verzonden zijn, werd alleen de aankondiging der cursusvergadering geplaatst. In een correspondentie in de Tribune werd ons medegedeeld, dat de afgevaardigden op het congres in de gelegenheid waren geweest hun meening ten beste te geven en het dus niet aanging omtrent verschillende bijzonderheden, beschouwingen te houden in „De Tribune”. Op de h.h. verg. der afd. Zwolle van 4 Jan. '21 kwam, zooals van zelf spreekt de weigering ter plaatsing van het indertijd verzonden uittreksel der genomen besluiten ter sprake. Dit betrof de besluiten van h.h. verg. van 4 Nov. '20, bevattende critiek op de houding van den voorzitter Wijnkoop op het I.I. gehouden congres der partij te Rotterdam. De afd. besloot haar afkeuring hierover af te spreken en verzond het volgende schrijven:

Zwolle, 6 Jan. '21.
Aan de Red. van „De Tribune”,
Amstel 85, Amsterdam.

W. P. I.

Verzoeken plaatsing in „De Tribune” van onderstaand afdeulingsbericht.

Met p.gr.
F. WILLEMS, Secr.

Zwolle.

Op onze I.I. gehouden huish. vergadering kwam o.m. ter sprake het weigeren te plaatsen door de Redactie van „De Tribune”, van een uittreksel der genomen besluiten in de h.h. vergadering van 4 Nov. '20, inhoudende critiek op de houding van den voorzitter Wijnkoop op het I.I. gehouden congres der Partij. De afd. is van meening, dat dit uittreksel niet opgevat mag worden als een nabetrachting van 't congres, en spreekt haar afkeuring uit over de houding der redactie aangenomen in deze kwestie.

Waarschijnlijk komt hier in 't laatst van Januari een openbare debatvergadering, waar voor onze afd. zal spreken Kam. J. W. Kruijt en voor de S. D. A. P., Ds. Horeüs de Haas. Begin Febr. spreekt L. de Visser over

de belastingpolitiek. Naders bekendmaking volgt.

Van deze berichten — in een brief verzonden — werd weer alleen de aankondiging der vergadering geplaatst.

In de h.h. verg. onzer afd. van Donderdag 27 Jan. werd besloten deze beknopting van 't vrije woord te signateeren in „De Roode Vaan”.

Namens de afd. Zwolle der C.P.
F. WILLEMS, Secr.
Zwolle, 29 Jan. '21.

Arbeidsgemeenschap met de bourgeoisie.

Sinds maanden doet het bericht in de pers de ronde, dat er overleg wordt gepleegd tusschen de verschillende Centrales der vakbewegingen en de groote werkgeversbonden omtrent de ziekteverzekering.

Zooals men zich herinneren zal, dreigt dit Ministerie met de invoering van de wettelijke verzekering tegen ziekte. De ontwerpers vond deze regeling in de lade van de vorige kabinetten min of meer gereed. De materie is dus niet nieuw. In een vroegere periode van de beweging was er veel discussie omtrent de verzekering tegen ziekte. De kopstukken der S. D. A. P. evenals de leiders van het N.V.V. zijn steeds van oordeel geweest, dat de arbeiders evengoed moesten bijdragen; dus premie betalen als de patroons.

De heele zaak moest door den staat worden geregeld. De vroegere marxisten waren bijna eenstemmig van oordeel, dat de lasten der verzekering, uitsluitend moesten vallen op den staat of in elk geval op de patroons, op wie de staat het dan moest verhalen.

De regeling moest dan een ruime zijn en heel de arbeidsklasse omvatten. Verpleging en uitbetaling van het volle loon gedurende de ziekte, gezinsverzekering inbegrepen.

Alle leden van het gezin zouden zoo recht hebben op kosteloze behandeling, verpleging, met algeheele schadeloosstelling bij loonderving.

Dit ideaal van staatsverzekering tegen ziekte is reeds verbleekt.

De grauwe werkelijkheid van den oorlog en de daarop gevolgde ineenstorting, crisis, heeft ons doen zien, dat het thans niet de eerste taak is van de revolutionairen om staatsvormingen in het parlement te verwezenlijken. De omverwerping van den staat is thans de voornaamste gedachte die bij de arbeiders moet voorzitten.

Niet het mindere maar het meerdere staat thans in het middenpunt van onze gedachte.

De nood der arbeidersklasse op alle gebieden kan thans niet door staatsusschenkomst worden opgelost.

Het is niet de taak van de arbeidersklasse in het tijdvak der sociale revolutie, de methode te volgen, die in zwang was ge-

durende het tijdperk van vóór den oorlog. Dit mag voor Hilferding opgeven evenal voor Troelstra en wellicht voor die Communisten, die als middelen de vakbewegingen en het parlement willen gebruiken, vóór ons heeft deze taktiek zijn tijd gehad. — Uitzonderingen daargelaten.

Zoo men het kort betoog hievoren gegeven aanvaard wat de strekking aangaat kan men het al evenmin eens zijn met lieden als het N.V.V. en het N.A.S. die met de georganiseerde patroons overleggen om een regeling te treffen geëindigd bij ziekte der arbeiders, werkzaam in een bedrijf, (werklozen, ouden van dagen, kinderen en hunne vrouwen tellen niet mee een uitkeering te geven.

De patroonsverenigingen, van wie het initiatief is uitgegaan, willen zulk een regeling, alleen, om een verdergaande verzekering, die meer zal kosten, te saboteeren. Een meer omvattende regeling is de liever patroons te duur!

Zij willen de ziekteuitkeering gebruiken als een middel, om de arbeiders te binden aan het bedrijf. Iedereen weet, hoe de patroons handelen met de arbeiders, die een ongeval overkomt, wanneer zij aangesloten zijn bij een particuliere risicobank. Wat de vakcentrales doen, die een ziekte-regeling aanvaarden, die berust op wat men noemt het particulier initiatief, is reactionair, versterkt de macht der patroons tegenover de arbeiders.

Dat het N.A.S. zulk een regeling in de hand werkt, is een argument voor onze zienswijze, dat de syndicalisten, de leiders, en die hebben de vakbeweging in de hand, zooals een koetsier een paard, dat deze vakbeweging principieel geen haar beter is als het gele verbond van Fimmen.

De heeren leiders der vakbonden vormen een arbeidsgemeenschap met de patroons. Hier komt het ware karakter van de onafhankelijke vakbeweging evenals van de moderne aan het licht.

Waar blijven de communisten die tegen zulk een bedrijf van handje-plak-spelen met de patroons opkomen?

Waar zijn de sociaal-anarchisten die zulk een anti-parlementarisme, zulk een zuiver „economische actie” tot versterking van het industriekapitaal in de onafhankelijke vakbeweging met alle middelen zullen keeren?

Kunnen de officiële communisten niet, willen de sociaal-anarchisten niet!

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verleenen aan ons blad. Ieder lezer, die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN
Postbus 130, AMSTERDAM.

2de Jaargang
No 5 1921.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: B. Luteraan, Postbus 130, Amsterdam.

Aan de abonnees!

Wij vestigen de aandacht op de verandering van adres van Redactie en Administratie.

B. LUTERAAN, Postbus 130,
Amsterdam.

DE GEBEURTENISSEN IN DUITSCHLAND.

De meening die wij vroeger hebben geuit omtrent het verdrag van Versailles, komt letterlijk uit. De citaten uit de openingsrede van Wijnkoop, gehouden op het congres te Groningen, de opinie van v. Ravesteijn betrekkelijk het „paktum” van het imperialisme der geallieerden, toonen aan dat wij de werkelijkheid weergeven, en niet zij, onze leiders. Want de vreeselijke dingen die Ravesteijn niet verwacht van het verdrag, hebben plaats. Duitschland wordt steeds nauwer ingesloten door troepen der geallieerden mogendheden. De bourgeoisie in Duitschland wordt opgezweept om alles uit het proletariaat te halen, om de schadeloosstelling te kunnen voldoen, door de geallieerden vastgesteld. De kapitalisten en O. weërs met Stinnes aan het hoofd, zien echter geen kans alles te halen in zoo korten tijd uit de arbeiders, als men bedenkt dat zij, de kapitaal-magnaten, ook weer moeten veroveren wat zij hebben verloren op de wereldmarkt.

Herstel en tevens francs 300 Milliard in Gouden Markten betalen, is blijkbaar niet wel met elkaar te vereenigen, zelfs niet op langen termijn.

Langs den omweg van Amerika tracht Duitschland opnieuw in contact te komen met Frankrijk en Engeland, om zoo opnieuw een bod te doen aan de geallieerden. We weten niet of dit zal gelukken.

Het is echter een feit dat de „sancties” en alles wat samenhangt met het verdrag van Versailles, de bourgeoisie in Duitschland, ondanks de vernietiging van de groote armee, het verlies der koloniën, kortom zijn wereldpositie, extra reactionair maakt, als schakel-inden-keten, tusschen geallieerde mogendheden en de arbeiders in Duitschland. Want door den vrede van Versailles is de bourgeoisie in Duitschland middelaar van Engeland, Frankrijk, Italië en Japan bij het innen der schulden, die de arbeiders moeten betalen. De druk van de bourgeoisie op het proletariaat wordt verscherpt door de geallieerden, direct en indirect.

Het moorden en provoceren van de heerschende klassen in Midden-Duitschland door de politie van Severing en Hörsing en als gevolg daarvan het verzet der arbeiders, wordt allereerst ingegeven door de vrees dat de groote industrie niet meer vast in de hand der bourgeoisie zou zijn, de arbeiders te onrustig waren, vandaar het oprukken der „politie” en de Rijksweër.

Het verzet van de K. A. P. D. heeft niet gebaat. De groote partij, massapartij zooals zij zich noemt, de V. K. D. P. heeft evenmin iets aan den uitslag kunnen veranderen. Het stuk burgeroorlog is verloren.

De troepen der bezetting, Belgen en Engelsen grepen in; de Belgen veroordeelden 900 communisten tot zware straffen.

De communisten stredden tegen de politieken-Rijksweër en hadden te rekenen met de troepen der geallieerden in het gebied van den Rijn. Wij achten het een plicht duidelijk te doen uitkomen, dat onze geheele instemming was bij het optreden der arbeiders.

Welk aandeel ten goede of ten kwade Brandler of Stöcker als leiders der V. K. P. D. hebben gehad, zal nog nader moeten blijken. Het staat voor ons echter vast, dat de taktiek die door de aangesloten partij, de V. K. P. D. voor dien is gevolgd, een onderneming als bezetting der fabrieken, gewapend verzet, algemeene staking, ten ernstigste moet schaden. Het moreel voor ons optreden van dien aard als in Midden-Duitschland, wordt niet gevormd door een parlementaire partij en een beetje vakvereinigings propaganda door middel van z.g. cellen.

Een optreden als bij den staatsgreep van Kapp door Levy, het sluiten van de overeenkomst van Bielefeld met S. D. P. U. S. P. en vakvereinigingen tegen den wil der arbeiders, de taktiek van den „Open Brief” om allerlei onbetrouwbare elementen op grond van illusionaire eischen te verzamelen, is schadelijk voor een direct optreden.

Men kan niet in één adem parlementaire partij en vakvereinigingshoedster zijn en gelijktijdig een gewapend optreden prediken als men dit noodig vindt.

Dit alles neemt echter niet weg dat wij een verzet op een moment als thans, ofschoon er geen kans was op winnen, politiek volkomen juist vinden. De lieden van de 2de Internationale, de aanhangers van de Internationale zouden nu men, Hilferding, Ledebor c. s. waren weer de politieke waakhonden van het kapitaal in Duitschland.

Ook de heer Rühle uit Oost-Saksen doet een duits in het zakje als contra-revolutionair,

door dit optreden te karakteriseeren als een „Putsch”. Het schijnt dat Laufenberg-Wolffheim eenzelfde geluid hebben gegeven. Het laatste hebben wij niet uit eigen bronnen kunnen controleren.

De groote oorzaak van de nederlaag is dat nog een groot deel van het proletariaat geheel burgerlijk denkt, burgerlijk in de overgeleverde vormen der sociaal-democratie, der vakvereinigingen, al of niet syndicalistisch.

Een correspondent van de N. R. C. constateert openlijk dat de vakvereinigingen, de wettelijke bedrijfsraden en de goed-georganiseerde politie den toestand hebben gered.

Zoo is het in Duitschland en ook elders. Alle organen van de burgerlijke democratie, parlement en vakbeweging zijn instrumenten van de contra-revolutie.

Het andere uiterste alleen individualisme, anarchisme, of het terugschroeven van de communistische taktiek op den smallen grondslag van uitsluitend bedrijfsorganisatie, aldergelijke simplheden voeren tot de contra-revolutie, tot wachten of (en) tot verraderlijke aanvallen op Sovjet-Rusland, dat volgens de eenzijdige bedrijfsraden-propagandisten juist zulk een taktiek moet volgen als wij in West-Europa prediken. Dit is al even wijs als dat de Russen eischen dat wij hun taktiek in West-Europa moeten volgen, die juist tot opportunisme heeft geleid in den vorm van den „Open Brief” en het aangaan van het verdrag van Bielefeld, de cellentaktiek en het parlement.

Wij nemen daarom in beginsel stelling voor de Duitse arbeiders, voor de revolutie, voor een direct optreden der massa, ook al zijn de arbeiders nog zwak.

De Russische en Duitse arbeiders moeten samengaan in gewapend verzet tegen het imperialisme. Dit kan alleen komen als de arbeiders in Duitschland, de „eigen” heerschende klasse onder den voet hebben geloopt.

Wij maken front tegen de 2e Internationale, tegen de nieuwe zonder nummer van Hilferding, tegen Rühle, tegen Wolffheim en tegen het kwallerig geschrijf van het Volk in zake den jongsten opstand der Duitse arbeiders. De duizenden die thans in de gevangnissen gaan, de kameraden die thans zijn gedood, zij zijn onze broeders, en die daartegen hebben gestaan met woord of daad, zij zijn onze tegenstanders.

Steunt dit Blad!